

DEMÀ
Josep Ramoneda

Salvador Cardús

Per avançar, millor amb claror

És difícil saber l'abast precís de l'esmena aprovada dissabte per la CUP de "deslliurar-se" de l'acord d'estabilitat parlamentària, vistes les posteriors declaracions. No sóc cupòleg, però, si més no sobre el paper, sigui quin sigui el valor que hi donen, es considera l'acord d'estabilitat "una presó"; no es reconeix "cap voluntat real de ruptura" al Govern; no més s'aprovaran uns pressupostos que plantegin "la desobediència clara i formal", i es proposa "deslliurar-se" de l'acord –un eufemisme per evitar el terme *trencar*– per poder ser "alternativa a les polítiques de l'autonomisme, el neoliberalisme i el patriarcat". Tot plegat, em sembla que el document ajuda a clarificar el confús escenari polític actual.

EN L'ORIGEN DE TOT PLEGAT hi ha el que per a mi és un fet poc discutible: el fracàs del caràcter plebiscitari de les eleccions del 27-S. Un plebiscit torpedinat no pas per l'unionisme del PP, C's i PSC –que, al contrari, van contribuir a donar-li aquest sentit–, sinó sobretot per les ambigüitats sobiranistes de Catalunya Sí que es Pot (CSQP) i de la CUP. Junts pel Sí i l'unionisme van ser clars en el vot a favor o en contra de la independència. En canvi, per l'esquerra més nova i radical es va produir una fuga d'indeterminació de fins a un 17 per cent del vot i 21 diputats. En el cas de CSQP, l'ambigüitat era explícita: ni sí, ni no. En el cas de la CUP, per bé que donava suport a la via independentista, aquesta quedava supeditada a dues condicions: liquidar Mas i posar-la al servei d'una lògica anticapitalista i anti Unió Europea i d'una estratègia de desobediència immediata.

JUNTS PEL SÍ va fer curt en les seves aspiracions i va creure que, a canvi de donar-li el cap de Mas en safata, la CUP s'avindria a renunciar al que són els elements substancials dels seus objectius polítics. En el seu moment ja vaig escriure que hauria preferit unes noves eleccions malgrat el risc de no poder repetir la coalició de JxSí, ni de poder donar-hi una dimensió plebiscitària o, fins i tot, d'empitjorar els resultats. Si més no, hauria permès la rectificació del vot d'aquells que volent empènyer i accelerar la independència –des del meu punt de vista, esclar– l'havien acabat encallant.

D'ENÇÀ D'AQUELL pacte forçat, convençut que li calia ampliar la "majoria social", l'independentisme ha avançat fent tentines. D'una banda, hi ha qui

CÈLIA ATSET

En l'origen del confús escenari polític actual hi ha el fracàs del caràcter plebiscitari del 27-S

ha volgut seduir CSQP amb la il·lusió que al final també tombarien cap a la independència. Un esforç inútil, si parlem de la formació política. Una altra cosa seria pispar-li votants, però la seducció sembla que de moment ha funcionat en el sentit contrari. De l'altra, hi ha qui ha confiat en un canvi radical en la cultura política de la CUP. Però s'ha confirmat el que alguns ja vam dir llavors: u, que lliurar el cap d'en Mas seria un sacrifici inútil, i dos, que el que pitjor tolerava la CUP era que se la tractés amb condescendència. No ha de sorprendre gens que ara la CUP retregui a JxSí la declaració del 9-N, el text més gratuïtament cupaire que mai haurà pogut escriure.

COM QUE LA Lògica política de la CUP no és la previsible en el context institucional parlamentari, no és possible predir res sobre el futur dels pressupostos ni sobre la mateixa estabilitat parlamentària –si és que n'hi ha hagut fins ara– del Govern. Però sí que la decisió de la CUP desfà algunes confusions respecte de les prioritats reals de cada força política, sobre l'abast del sentit democràtic que es dona al procés –és a dir, si se l'avalua per damunt o no de la diversitat ideològica del país–, i sobre on ha d'anar a trobar l'independentisme la seva veritable força. Per avançar, val més fer-ho sense benes als ulls.